

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 9 oktober 2018 met nummer RvVb/A/1819/0157
in de zaak met rolnummer 1617/RvVb/0456/A

Verzoekende partij	het college van burgemeester en schepenen van de gemeente STADEN vertegenwoordigd door advocaten Steve RONSE en Guillaume VYNCKE met woonplaatskeuze op het kantoor te 8500 Kortrijk, Beneluxpark 27B
Verwerende partij	de deputatie van de provincieraad van WEST-VLAANDEREN
Tussenkomenende partij	de heer Marc DEPUYDT vertegenwoordigd door advocaat Bart DE BECKER met woonplaatskeuze op het kantoor te 8500 Kortrijk, Loofstraat 39

I. BESTREDEN BESLISSING

De verzoekende partij vordert met een aangetekende brief van 3 maart 2017 de vernietiging van de beslissing van de verwerende partij van 12 januari 2017.

De verwerende partij heeft het administratief beroep van de tussenkomenende partij tegen de weigeringsbeslissing van de verzoekende partij van 11 augustus 2016 gegrond verklaard.

De verwerende partij heeft aan de tussenkomenende partij een stedenbouwkundige vergunning verleend voor het bouwen van een vrijstaande eengezinswoning op een perceel gelegen te 8840 Oostnieuwkerke (Staden), Ondankstraat 13, met als kadastrale omschrijving afdeling 2, sectie B, nummer 0447F.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De tussenkomenende partij verzoekt met een aangetekende brief van 2 mei 2017 om in de procedure tot vernietiging tussen te komen.

De voorzitter van de Raad laat de tussenkomenende partij met een beschikking van 1 augustus 2017 toe in de debatten.

De verwerende partij dient een antwoordnota en het administratief dossier in. De tussenkomenende partij dient een schriftelijke uiteenzetting in. De verzoekende partij dient een wederantwoordnota in. De verwerende partij dient geen laatste nota in. De tussenkomenende partij dient een laatste schriftelijke uiteenzetting in.

De kamervoorzitter behandelt de vordering tot vernietiging op de openbare zitting van 12 juni 2018.

Advocaat Meindert GEES *loco* advocaten Steve RONSE en GUILLAUME VYNCKE voert het woord voor de verzoekende partij. Advocaat Bart DE BECKER voert het woord voor de tussenkomende partij.

De verwerende partij, hoewel behoorlijk opgeroepen, verschijnt niet op de zitting.

Het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (DBRC-decreet) en het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. FEITEN

De tussenkomende partij dient op 24 mei 2016 bij de verzoekende partij een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor “het bouwen van een vrijstaande woning” op een perceel gelegen te 8840 Oostnieuwkerke, Ondankstraat 13.

Het perceel ligt volgens de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan ‘Roeselare-Tielt’, vastgesteld met koninklijk besluit van 17 december 1979, in woonuitbreidingsgebied.

Het perceel ligt ook binnen de omschrijving van een vergunde niet-vervallen verkaveling ‘De Tavernier’ van 2 mei 2013.

Er wordt geen openbaar onderzoek georganiseerd.

De gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar adviseert op 15 juli 2016 voorwaardelijk gunstig:

“ ...

BEOORDELING VAN DE GOEDE RUIMTELIJKE ORDENING

De aanvraag beoogt de realisatie van een bescheiden vrijstaande eengezinswoning in een residentiële verkaveling. Het betreft een kwalitatieve woning. De leefruimtes zijn voldoende ruim met voldoende rechtstreekse lichtinval en sluiten meteen aan bij de tuinzone. De woning beschikt over drie slaapkamers één ruime tweepersoonkamer en twee kleinere éénpersoonkamers.

Zowel het profiel als de inplanting van de woning is conform de vooropgestelde voorschriften van de verkaveling.

De woning wordt afgewerkt in duurzame, esthetisch verantwoorde materialen eigen aan de streek.

De aanvraag is in overeenstemming met zowel de gedetailleerde voorschriften van de verkaveling als met de goede ruimtelijke ordening.

Watertoets

- de aanvraag omvat een project met een beperkte bebouwde oppervlakte (+ 146m²);
- de aanvraag is niet gelegen in een recent overstroomd gebied of overstroomingsgebied,
- de woning wordt voorzien van een gescheiden riolering,
- bij de woning wordt een regenwaterput van minimum 5.000 liter voorzien zodat het water kan hergebruikt worden,
- de hemelwaterput is voorzien van een infiltratievoorziening,

- de woning kan aangesloten worden op een openbare riolering die voorzien wordt van een collectieve zuivering;
 - er is enkel lozing van huishoudelijk afvalwater te verwachten
 - gelet op voorgaande elementen kan in alle redelijkheid geoordeeld worden dat de watertoets positief is.
- ...

De verzoekende partij weigert op 11 augustus 2016 een stedenbouwkundige vergunning aan de tussenkomende partij. Het college beslist:

“ ...

Het college van burgemeester en schepenen volgt het advies van de gsa van 15 juli 2016 niet en weigert de stedenbouwkundige vergunning.

Het college van burgemeester en schepenen motiveert haar besluit als volgt :

"Het college van burgemeester en schepenen neemt kennis van de adviezen op vlak van ruimtelijke ordening. Naast de toepasselijke wetgeving op vlak van stedenbouw en ruimtelijke ordening, kadert het verlenen van een stedenbouwkundige vergunning ook in de algemene taak van de lokale overheid bestaande uit het behartigen van het belang van de gehele gemeenschap. Het vergunningenstelsel in het algemeen is inherent aan een democratische rechtsstaat. Het vergunningenstelsel is voortgesproten uit de opdracht van de overheid om schadelijke gevolgen voor de samenleving te weren. Het gaat om een belangenafweging tussen het belang van de individuele bouwheer en het algemeen belang (rechtsleer van Derine en Kleyn).

In artikel 1.1.4. VCRO wordt dit als volgt omschreven. "Ruimtelijke ordening is gericht op een duurzame ruimtelijke ontwikkeling waarbij de ruimte beheerd wordt ten behoeve van de huidige generatie, zonder dat de behoeften van de toekomstige generaties in het gedrang gebracht worden. Daarbij worden de ruimtelijke behoeften van de verschillende maatschappelijke activiteiten gelijktijdig tegen elkaar afgewogen. Er wordt rekening gehouden met de ruimtelijke draagkracht, de gevolgen voor het leefmilieu en de culturele, economische, esthetische en sociale gevolgen.

Op 2 augustus 2016 ontving het college van burgemeester en schepenen een schrijven van mevrouw Marleen Vynckier waarbij zij het college van burgemeester en schepenen op de hoogte brengt van het strafrechtelijk dossier wegens stalking van de aanvrager, Marc Depuydt. Op 8 augustus staat zij haar schrijven met een kopie van een proces-verbaal dd. 06.08.2016 aanhoudende nieuwe feiten en een samenvatting van diverse feiten uit het verleden in dit strafrechtelijk dossier.

Het college van burgemeester en schepenen is er van overtuigd dat het bouwen van de woning door de heer Marc Depuydt op het perceel in de Ondankstraat 13 te 8840 Oostnieuwkerke (amper 300 meter van zijn vermeende slachtoffer), niet alleen zijn weerslag zal hebben op één persoon, maar ook op de familie, kennissenkring en de gehele buurt. Er is een duidelijk aantoonbaar risico dat de sociale cohesie en de rust van een hele buurt ernstig verstoord zal worden. Het welzijn van de directe omgeving van het perceel. Ondankstraat 3 wordt gecompromitteerd bij het verlenen van betreffende stedenbouwkundige vergunning.

Door het afleveren van een stedenbouwkundige vergunning aan de heer Depuydt in de Ondankstraat te Oostnieuwkerke, zou de lokale overheid meewerken aan een geïnstitutionaliseerde nabijheid van de heer Depuydt en zijn slachtoffer waardoor het openbaar belang van de gehele gemeenschap wordt geschonden. Dit is duidelijk geen daad van goed bestuur.

Overeenkomstig artikel 1.1.4 VCRO waarbij wordt bepaald dat er ook rekening moet worden gehouden met de sociale gevolgen bij de ruimtelijke ontwikkeling en verwijzende

naar het feitenrelaas zoals hierboven uiteengezet, weigert het college van burgemeester en schepenen de stedenbouwkundige vergunning aan de heer Marc Depuydt voor de bouwgrond gelegen te 8840 Oostnieuwkerke, Ondankstraat 13."
...

Tegen deze beslissing tekent de tussenkomen de partij op 7 oktober 2016 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 1 december 2016 om dit beroep niet in te willigen en de stedenbouwkundige vergunning te weigeren. Hij adviseert:

“ ...

4C BEOORDELING VAN DE GOEDE RUIMTELIJKE ORDENING

Artikel 4.3.1.§2, 1° VCRO luidt letterlijk als volgt :

...

Art. 1.1.4, waarnaar uitdrukkelijk verwezen wordt in bovenvermeld artikel, toevoegend dat de doelstellingen van dit artikel in het bijzonder in acht genomen moeten worden luidt als volgt:

...

Duurzaamheid kwam ook reeds aan bod als hoeksteen van goede ruimtelijke ordening in de wetgeving van voor de Codex.

Van belang in voorliggend dossier is dat bij de afweging van de verschillende maatschappelijke activiteiten ook de sociale gevolgen van belang zijn, alsook veiligheid in het algemeen.

Dit is van belang in voorliggend dossier omdat in eerste aanleg mevr. Marleen Vynckier per brief liet weten op 02.08.16 dat ze bezwaar heeft tegen de bouwvraag. Bovendien legde ze vier dagen later klacht neer tegen feiten van stalking, en werd naar aanleiding hiervan een PV opgemaakt. Opgemerkt moet worden dat een eventuele historiek voor het indienen van huidige aanvraag niet in detail opgelijst werd, noch door aanvrager noch door het schepencollege of bezwaarindiener.

15.07.16	Gunstig advies van gemeentelijke SA
02.08.16	Bezwaar tegen de aanvraag door mevr. Vynckier
06.08.16	Klacht tegen stalking
08.08.16	Proces Verbaal
11.08.16	Weigering van de vergunning door het CBS

ENERZIJDS

Mevr. Marleen Vynckier, die op 350m afstand van de bouwplaats woont, bezorgde bovenvermelde brief aangetekend aan het schepencollege, en liet daardoor weten dat aanvrager reeds veroordeeld werd in 'haar' zaak met gevangenzetting, en hij vrijgelaten werd onder voorwaarden. Ze merkt bovendien op dat hij te pas en te onpas nog opduikt in haar buurt. Het betreft volgens dit schrijven dd 02.08.16 een systematische stalking in de meest erge vorm, waardoor haar leven ontwricht werd en ze genoodzaakt was strafklacht neer te leggen.

Aansluitend is het zo dat er volgens het schepencollege niet enkel een weerslag zal zijn op 1 persoon, maar ook op de familie, kennissenkring en de buurt. Volgens het schepencollege is er een duidelijk aantoonbaar risico dat de sociale cohesie en de rust van een hele buurt ernstig verstoord zal worden. Het schepencollege stelt dat de lokale overheid niet kan meewerken aan een geïnstitutionaliseerde nabijheid van de heer Depuydt en zijn slachtoffer waardoor het openbaar belang van de gehele gemeenschap wordt geschonden, en het verlenen van de vergunning geen daad van goed bestuur zou zijn.

Het gaat om ernstige feiten, zo bewijzen de gevangenisstraf, en kan opgemaakt worden uit het relaas van mevrouw, die bijvoorbeeld volgens haar zeggen vijf maanden genoodzaakt was om ziekteverlof te nemen.

ANDERZIJD

Dhr. De Puydt ontkent via zijn raadsheer middels het beroepschrift dd 07.10.16 mevr. Vynckier op 06.08.16 te hebben gestalkt (die is op zich opmerkelijk omdat drie mensen hem of zijn wagen gezien hebben die dag bij de bewuste woning). Hij merkt ook op dat het schepencollege ten onrechte stelt dat hij mevr. Vynckier 'op heden' stalkt en dit naar de toekomst ook zou blijven doen. Hij merkt op dat mevr. Vynckier pas aangifte deed na kennisname van de bouw aanvraag.

VERGELIJKING VAN BEIDE VERSIES

Het is opvallend dat dhr. De Puydt in zijn beroepschrift stelt dat hij mevrouw op 06.08.16 niet heeft gestalkt, waarbij hij zich beperkt tot een enkele dag. Tevens deelt hij mee dat hij mevrouw op heden niet stalkt, wat impliciet inhoudt dat hij het in het verleden wel deed. Overigens wijzen ook de beweringen van mevrouw in deze richting. Zij verwijst naar een veroordeling en zelfs een gevangenschap. Overigens is de weigeringsbeslissing in eerste aanleg zeer duidelijk, maar worden deze feiten in het beroepschrift niet weerlegd. Dit bovendien aansluitend op de stelling van het schepencollege dat mevrouw Vynckier haar schrijven staft met een kopij van een PV dd 06.08.16 aanhoudende nieuwe feiten en een samenvatting van diverse feiten uit dit strafrechtelijke dossier. Het PV werd aan het beroepsdossier toegevoegd, het geeft een gedetailleerde versie van de gebeurtenissen op 06.08.16 alsook bijkomende informatie. Opgemerkt kan worden dat ook verwezen wordt naar de vriend van mevrouw alsook naar de buurman, er zijn dus getuigen, onder meer zag de buurman de wagen van aanvrager wegrijden die dag.

Besloten kan worden dat het PV er op wijst dat het stalken nog aan de gang is, bovendien weerlegt aanvrager de feiten uit het verleden niet, hij spreekt in zijn beroepschrift enkel over '06.08.16' en over 'op heden'.

Zeker op ruimere schaal bekeken ligt de bouwplaats wel erg dicht tegen de woning van bezwaarindiener. Op lokale schaal in feite ook. 350m is bijvoorbeeld een aanvaardbare afstand om een parking te voorzien bij woningen.

ARGUMENTEN VAN SECUNDAIR BELANG

Aanvrager stelt in zijn beroepschrift dat mevr. Vynckier de zus is van Bart Vynckier, schepen van RO in Staden. Dit is correct, het is evenwel onjuist hieruit te besluiten dat de beslissing in eerste aanleg in een schijn van afhankelijkheid en partijdigheid gebeurde. Het is immers zo dat de schepen niet aanwezig was bij het nemen van de weigeringsbeslissing, zoals aangegeven op het weigeringsformulier.

Bovendien argumenteert aanvrager dat de afstand van de woning van mevr. Vynckier tot het bouwperceel geen 300m is zoals het college stelt, maar wel 791m. Hij onderbouwt dit argument middels een afdruk uit mappy. Nazicht leert echter dat het volgens Mappy om 350m gaat, te voet zou het 3 minuten kosten om van de nieuwe woning naar de woning van mevr. Vynckier te gaan.

Aanvrager merkt op dat hij een woning mag huren waar hij maar wil en om die reden het bouwen van een woning op korte afstand van mevr. Vynckier niet verboden kan worden. Dit standpunt kan evenwel niet bijgetreden worden. Vooreerst is het niet evident dat aanvrager een domicilie kan krijgen bijvoorbeeld naast mevrouw, bovendien neemt dit gegeven niet weg dat het toch aan de overheid is om goed bestuur uit te oefenen, in deze het geval. Het is niet omdat een bezorgdheid mogelijks omzeild kan worden dat deze niet terecht is.

SAMENVATTEND

Aanvrager woont momenteel in de Goudbergstraat 3 in Passendale, en zou nu een huis willen bouwen op 4 minuten loopafstand van mevr. Vynckier, waarbij hij in zijn beroepschrift een aantal geopperde feiten niet weerlegt (enkel deze op 06.08.16 en in de toekomst).

Het kan toch niet zijn dat iemand die veroordeeld werd voor stalking en momenteel op 7km van een slachtoffer woont plots op amper 350m een woning gaat bouwen?

Dit is niet duurzaam, niet veilig, niet verantwoord voor het individu, noch voor de sociale omgeving.

Besloten moet worden dat de aanvraag niet verenigbaar is met de goede ruimtelijke ordening zoals beschreven in art. 4.3.1 van de Codex RO. Het standpunt van het schepencollege dient bijgetreden.

4D CONCLUSIE EN VOORSTEL

De aanvraag is gesitueerd binnen de verkaveling De Tavernier dd 02.05.13, waar het ook aan voldoet. De voorgestelde woning is bescheiden, en passend in de onmiddellijke omgeving, die bestaat uit halfopen en vrijstaande eengezinswoningen en grenst aan het landbouwgebied.

Van belang in voorliggend dossier is dat volgens art. 4.3.1 en art. 1.1.4 van de Codex RO bij de afweging van de verschillende maatschappelijke activiteiten ook de sociale gevolgen van belang zijn, alsook veiligheid in het algemeen.

In eerste aanleg bracht mevr. Marleen Vynckier het schepencollege per aangetekende brief op de hoogte van het strafrechtelijk dossier van aanvrager wegens stalking. Hierin stelde ze dat aanvrager reeds veroordeeld werd in 'haar' zaak met gevangenzetting, en hij vrijgelaten werd onder voorwaarden. Ze merkt op dat hij te pas en te onpas nog opduikt in haar buurt. Het betreft volgens dit schrijven dd 02.08.16 een systematische stalking in de meest erge vorm, waardoor haar leven ontwricht werd en ze genoodzaakt was strafklacht neer te leggen.

Aansluitend is het zo dat er volgens het schepencollege niet enkel een weerslag zal zijn op een individuele persoon, maar ook op de familie, kennissenkring en de buurt. Volgens het schepencollege is er een duidelijk aantoonbaar risico dat de sociale cohesie en de rust van een hele buurt ernstig verstoord zal worden. Dit standpunt kan bijgetreden worden.

Het is opvallend dat dhr. De Puydt in zijn beroepschrift stelt dat hij mevrouw op 06.08.16 niet heeft gestalkt, waarbij hij zich beperkt tot een enkele dag, en waarbij bovendien drie mensen hem of zijn wagen gezien hebben die dag. Overigens is de weigeringsbeslissing in eerste aanleg zeer duidelijk, en worden de feiten uit het verleden in het beroepschrift niet weerlegd.

Het PV werd aan het beroepsdossier toegevoegd, het geeft een gedetailleerde versie van de gebeurtenissen op 06.08.16 alsook bijkomende informatie. Besloten kan worden dat het PV er minstens op wijst dat het stalken nog aan de gang is, bovendien weerlegt aanvrager de feiten uit het verleden niet, hij spreekt in zijn beroepschrift enkel over '06.08.16' en over 'op heden'.

Aanvrager stelt in zijn beroepschrift dat mevr. Vynckier de zus is van Bart Vynckier, schepen van RO in Staden. Dit is correct, het is evenwel onjuist hieruit te besluiten dat de beslissing in eerste aanleg in een schijn van afhankelijkheid en partijdigheid gebeurde. De schepen was niet aanwezig bij het nemen van de weigeringsbeslissing, zoals het hoort.

Aanvrager argumenteert in secundaire orde dat de afstand van de woning van zijn voormalige slachtoffer tot zijn bouwperceel geen 300m is zoals het college stelt, maar wel 791m. Nazicht leert dat het om 350m gaat, te voet zou dit 3 minuten kosten.

Aanvrager woont momenteel in de Goudbergstraat 3 in Passendale, en zou nu een huis willen bouwen op 4 minuten loopafstand van mevr. Vynckier, waarbij hij in zijn beroepschrift een aantal geopperde feiten uit het verleden niet weerlegt.

Het kan toch niet zijn dat iemand die veroordeeld werd voor stalking en momenteel op 7 km van een slachtoffer (dat nog steeds psychisch lijdt) woont plots op amper 350m een woning gaat bouwen, daarvoor verhuist van gemeente? Dit is niet duurzaam, niet veilig, niet verantwoord voor het individu, noch voor de sociale omgeving.

Besloten moet worden dat de aanvraag niet verenigbaar is met de goede ruimtelijke ordening zoals beschreven in art. 4.3.1 van de Codex RO. Het standpunt van het schepencollege dient bijgetreden.

...

Na de hoorzitting van 6 december 2016 verklaart de verwerende partij het beroep op 12 januari 2017 gegrond en verleent een stedenbouwkundige vergunning. De verwerende partij beslist:

“ ...

5C BEOORDELING VAN DE GOEDE RUIMTELIJKE ORDENING

Zoals reeds gesteld voldoet de aanvraag aan de voorschriften van de verkavelingsvergunning. De aanvraag voorziet de bouw van een bescheiden ééngezinswoning. De ruimtelijke kwaliteit van de woning is conform de hedendaagse normen. De nokhoogte is beperkt tot 7m48 zodat er onmogelijk sprake zal zijn van onaanvaardbare hinder.

Noch de provinciaal stedenbouwkundige ambtenaar noch de gemeente noch de bezwaarindienster bezorgen ruimtelijke argumenten om de vergunning te weigeren. Zij verwijzen naar artikel 1.1.4 VCRO en daarin opgenomen sociale gevolgen.

Artikel 4.3.1.§2, 1° VCRO luidt letterlijk als volgt:

“1° het aangevraagde wordt, voor zover noodzakelijk of relevant, beoordeeld aan de hand van aandachtspunten en criteria die betrekking hebben op de functionele inpasbaarheid, de mobiliteitsimpact, de schaal, het ruimtegebruik en de bouwdichtheid, visueel-vormelijke elementen, cultuurhistorische aspecten en het bodemreliëf, en op hinderaspecten, gezondheid, gebruiksgenot en veiligheid in het algemeen, in het bijzonder met inachtneming van de doelstellingen van artikel 1.1.4;”

Art. 1.1.4, waarnaar uitdrukkelijk verwezen wordt in bovenvermeld artikel, toevoegend dat de doelstellingen van dit artikel in het bijzonder in acht genomen moeten worden luidt als volgt:

“De ruimtelijke ordening is gericht op een duurzame ruimtelijke ontwikkeling waarbij de ruimte beheerd wordt ten behoeve van de huidige generatie, zonder dat de behoeften van de toekomstige generaties in het gedrang gebracht worden. Daarbij worden de ruimtelijke behoeften van de verschillende maatschappelijke activiteiten gelijktijdig tegen elkaar afgewogen. Er wordt rekening gehouden met de ruimtelijke draagkracht, de gevolgen voor het leefmilieu en de culturele, economische, esthetische en sociale gevolgen. Op deze manier wordt gestreefd naar ruimtelijke kwaliteit.”

Deze sociale gevolgen hebben echter betrekking op de constructie zelf en niet op de mensen die het bouwen of die er in zullen wonen of werken. De deputatie kan zich dan ook absoluut niet vinden in het standpunt van de provinciaal stedenbouwkundige ambtenaar. Dit wel volgen zou betekenen dat er bij elke aanvraag gescreend moet worden wie de aanvrager in feite is. Dit is nooit de bedoeling van de decreetgever geweest. Iedere instantie beoordeelt datgene waarvoor hij/zij bevoegd is, niet meer en niet minder. De deputatie is in het kader van de bouwberoepen, enkel bevoegd om na te gaan of de aanvraag in overeenstemming is met de voorschriften en de goede ruimtelijke ordening. Het beoordelen van de aanvrager behoort niet tot de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening. Dit blijkt ook uit artikel 4.3.1, §2, 1° VCRO, dit artikel spreekt immers uitdrukkelijk over het aangevraagde!

De aanvraag hier, het bouwen van een woning, heeft niets te maken met de mogelijke stalking van de bezwaarindiener. Eender wie kan een woning bouwen en eender wie kan deze woning nadien betrekken. Het is absoluut niet de taak van de deputatie om de aanvrager zelf te beoordelen. De vernoemde feiten zijn niet goed te praten maar zijn geen reden om een stedenbouwkundige vergunning te weigeren. De feiten hebben bovendien plaatsgevonden in een specifieke context zodat er niet met zekerheid kan gezegd worden dat de aanvrager voor problemen zal zorgen in de omgeving.

Indien er een uitspraak zou zijn van een rechter waarbij er een contactverbod of woonverbod wordt opgelegd aan de aanvrager, dan zou de deputatie hiermee rekening kunnen en moeten houden. De deputatie moet immers, net als elke burger, meewerken aan de uitvoering van rechterlijke beslissing. Op dit moment is er echter geen enkele uitspraak bekend waarbij dergelijk verbod wordt opgelegd. Bovendien gaat hier om een persoonlijk dispuut en heeft de ruimtelijke ordening geen betrekking op persoonlijke of burgerlijke rechten. De bezwaarindiener kan nog altijd andere middelen aanwenden om te vermijden dat de aanvrager dicht bij haar komt wonen. De woning op zich is echter voor niemand een probleem, het gaat om de persoon die er in komt wonen. Zoals gezegd, is dit geen aspect van de goede ruimtelijke ordening. Indien iemand anders de aanvraag indient, zou er geen enkel probleem zijn...

5D CONCLUSIE

De aanvraag is gesitueerd binnen de verkaveling De Tavernier dd 2 mei 2013, waar het ook aan voldoet. De voorgestelde woning is bescheiden, en passend in de onmiddellijke omgeving, die bestaat uit halfopen en vrijstaande ééngezinswoningen en grenst aan het landbouwgebied.

Noch de provinciaal stedenbouwkundige ambtenaar noch de gemeente noch de bezwaarindienster bezorgen ruimtelijke argumenten om de vergunning te weigeren. Zij verwijzen naar artikel 1.1.4 VCRO en daarin opgenomen sociale gevolgen.

Deze sociale gevolgen hebben echter betrekking op de constructie zelf en niet op de mensen die het bouwen of die er in zullen wonen of werken. De deputatie kan zich dan ook absoluut niet vinden in het standpunt van de provinciaal stedenbouwkundige ambtenaar. Dit wel volgen zou betekenen dat er bij elke aanvraag gescreend moet worden wie de aanvrager in feite is. Dit is nooit de bedoeling van de decreetgever geweest. Iedere instantie beoordeelt datgene waarvoor hij/zij bevoegd is, niet meer en niet minder. De deputatie is in het kader van de bouwberoepen, enkel bevoegd om na te gaan of de aanvraag in overeenstemming is met de voorschriften en de goede ruimtelijke ordening. Het beoordelen van de aanvrager behoort niet tot de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening. Dit blijkt ook uit artikel 4.3.1, §2, 1° VCRO, dit artikel spreekt immers uitdrukkelijk over het aangevraagde!

*Het beroep wordt gegrond verklaard en de stedenbouwkundige vergunning wordt verleend.
...*

Dit is de bestreden beslissing.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE TUSSENKOMST

Uit het dossier blijkt dat het verzoek tot tussenkomst tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Ontvankelijkheid wat betreft de tijdigheid van het beroep

Uit het dossier blijkt dat de vordering tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden hierover geen excepties opgeworpen.

B. Ontvankelijkheid wat betreft het belang van de verzoekende partij

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partij ent haar belang op artikel 4.8.11, §1, eerste lid, 2° VCRO als bij het dossier betrokken vergunningverlenend bestuursorgaan.

2.

De verwerende partij stelt het persoonlijk belang van de verzoekende partij in vraag. De discussie die aan de basis van voorliggende vordering ligt betreft een strafrechtelijke aangelegenheid, los van het stedenbouwkundig beleid dat de verzoekende partij wenst te voeren. Over het bouwen van de woning op zich bestaat er geen discussie, enkel over de identiteit van de vermoedelijke bewoner. Dit geldt volgens de verwerende partij des te meer nu de betrokken persoon in kwestie, mevrouw Vynckier, zelf geen stappen heeft ondernomen tegen de bestreden beslissing.

3.

In haar wederantwoordnota wijst de verzoekende partij nogmaals op haar belang van rechtswege en dat zij haar belang dan ook niet verder dient te bewijzen.

Beoordeling door de Raad

De Raad stelt vast dat uit het inleidend verzoekschrift blijkt dat de vordering tot vernietiging van de bestreden beslissing wordt ingeleid door het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Staden als een bij het dossier betrokken vergunningverlenend bestuursorgaan overeenkomstig artikel 4.8.11, §1, 2° VCRO.

Er wordt niet betwist dat het college van burgemeester en schepenen ter zake “een bij het dossier betrokken vergunningverlenend bestuursorgaan is” aangezien zij de auteur is van de aanvankelijke weigeringsbeslissing van 11 augustus 2016. In die zin wordt het college van burgemeester en schepenen in artikel 4.8.11, §1, 2° VCRO aangeduid als van rechtswege belanghebbende en dient zij haar belang niet verder te bewijzen.

De exceptie wordt verworpen.

VI. ONDERZOEK VAN DE MIDDELEN – ENIG MIDDEL

Standpunt van de partijen

1.

In haar enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 4.3.1, §1, b) VCRO *juncto* artikelen 4.3.1, §2, 1° en 1.1.4 VCRO, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

1.1

Zij voert aan dat de verwerende partij afwijkt van het advies van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar op het vlak van de invulling van de sociale gevolgen in de zin van artikel 1.1.4 VCRO. De verwerende partij overweegt dat de sociale gevolgen enkel betrekking hebben op de constructie zelf en niet op de mensen die het bouwen of die er in zullen wonen of werken.

De verzoekende partij zet uiteen dat uit artikelen 4.3.1, §2, 1° en 1.1.4 VCRO echter niet blijkt dat de aspecten van veiligheid en sociale gevolgen niet te maken zouden mogen hebben met mensen en niet mee in rekening genomen mogen worden. Zij citeert hierbij de definitie van 'sociaal' uit het Van Dale woordenboek en concludeert dat 'sociaal' per definitie verworteld is met mensen, net zoals het aspect veiligheid ook over mensen gaat. Dit aspect moet volgens haar dan ook mee betrokken worden in de beoordeling van de aanvraag.

Volgens de verzoekende partij geeft de verwerende partij een te beperkte lezing aan deze bepalingen en verkleint ze dus het toepassingsgebied ervan, in strijd met artikelen 4.3.1, §1, b) VCRO *juncto* artikelen 4.3.1, §2, 1° en 1.1.4 VCRO.

1.2

Vervolgens voert de verzoekende partij aan dat de verwerende partij de aanvraag niet zorgvuldig heeft onderzocht. De verzoekende partij bekritiseert de overweging in de bestreden beslissing dat de verwerende partij zich niet kan vinden in het advies van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar omdat dit zou betekenen dat er bij elke aanvraag gescreend zou moeten worden wie de aanvrager in feite is. De verzoekende partij stelt dat er *in casu* weinig onderzoek moest uitgevoerd worden. Gelet op de documenten bestaat er weinig twijfel over de intenties van de tussenkomende partij als aanvrager.

Volgens de verzoekende partij moet de vergunningverlenende overheid in het kader van het zorgvuldigheidsbeginsel de belangen van alle betrokken partijen inventariseren en bij haar besluitvorming betrekken om de particuliere belangen niet nodeloos te schaden. Of de vergunningverlenende overheid een intens intentieproces van de aanvrager moet voeren laat de verzoekende partij in het midden. Wat volgens haar wel vaststaat is dat de verwerende partij rekening moet houden met de werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn in deze zaak.

1.3

Tot slot voert de verzoekende partij nog aan dat de bestreden beslissing behept is met een interne tegenstrijdigheid. Enerzijds oordeelt de verwerende partij dat er op geen enkel mogelijk moment rekening kan worden gehouden met de aanvrager en anderzijds stelt ze dat indien er een uitspraak zou zijn van een rechter waarbij een contactverbod of woonverbod wordt opgelegd, zij de plicht heeft om daar rekening mee te houden.

De verzoekende partij citeert enkele overwegingen uit het vonnis van de correctionele rechtbank te Leper van 13 november 2014 en het arrest van het hof van beroep te Gent van 8 juni 2016. Zij benadrukt dat er weldegelijk een arrest met gezag van gewijsde voorligt en dat de verwerende partij hier rekening mee moest houden.

2.

De verwerende partij antwoordt dat de verzoekende partij voorbij gaat aan het fundamenteel zakelijk karakter van een stedenbouwkundige vergunning. De aanvraag kon even goed door een derde worden ingediend waarna de tussenkomende partij de woning kon bouwen en bewonen. In de feiten zou dit aanleiding geven tot hetzelfde eindresultaat. Net zoals de verwerende partij geen uitspraak kan doen over burgerrechtelijke aangelegenheden kan zij zich evenmin uitspreken over

strafrechtelijke procedures. Enkel een definitieve rechterlijke beslissing is een element dat verwerende partij niet naast zich neer kan leggen. Een dergelijke uitspraak ontbrak echter op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Volgens de verwerende partij kan er dan ook geen sprake zijn van een vermeende tegenstrijdigheid in de motivering van de bestreden beslissing.

De verwerende partij stelt nog dat artikel 4.3.1, §2, 1° VCRO expliciet bepaalt dat het aangevraagde dient te worden getoetst aan de vereiste van de goede ruimtelijke ordening. Het aangevraagde is niet meer en niet minder dan het zakelijk recht om een ontwerp te realiseren. De sociale aspecten van de goede ruimtelijke ordening dienen dan ook voort te spruiten uit het ontwerp zelf en dus niet, zoals de verzoekende partij meent, uit de identiteit van de aanvrager. De identiteit van de vergunninghouder is geen beoordelingscriterium nu een vergunning zonder meer kan worden overgedragen.

3.1

De tussenkomende partij betwist het belang van de verzoekende partij bij het middel. Zij voert aan dat de verzoekende partij niet aantoont wat haar persoonlijk belang is bij het middel. Het is niet omdat de verzoekende partij van rechtswege belanghebbende is op grond van artikel 4.8.11, §1, 2° VCRO dat ze haar persoonlijk belang bij het enig middel niet moet aantonen. Het valt volgens de tussenkomende partij ook niet in te zien welk persoonlijk voordeel de verzoekende partij uit een vernietiging zou halen.

3.2

Ten gronde stelt de tussenkomende partij dat de verwerende partij terecht naar artikel 4.3.1, §2, 1° VCRO verwijst waarin uitdrukkelijk wordt gesproken over het aangevraagde en niet over de aanvrager. Alle weigeringsgronden in de VCRO verwijzen naar het aangevraagde of de aanvraag, niet naar de aanvrager.

De Raad van State heeft in een arrest van 11 februari 2014 nummer 226.381 duidelijk aangegeven dat ‘het aangevraagde’ in artikel 4.3.1 VCRO slaat op het aanvraagdossier waarvan de samenstelling is geregeld in het besluit van de Vlaamse regering van 28 mei 2004 betreffende de dossiersamenstelling van de aanvraag voor een stedenbouwkundige vergunning.

De stelling van de verzoekende partij dat ‘sociaal’ per definitie verworteld is met mensen betekent niet dat daaruit kan worden afgeleid dat de sociale gevolgen in artikel 1.1.4 VCRO een beoordeling van de mens achter een vergunningsaanvraag zou inhouden. De interpretatie die de verzoekende partij geeft aan voormelde bepalingen van de VCRO zou met zich meebrengen dat de vergunningverlenende overheid zou moeten oordelen of iemand al dan niet beschikt over een woonrecht. Een geschil over een woonrecht is een geschil over de erkenning van een subjectief recht, waarvoor op grond van de artikelen 144 en 145 van de Grondwet de rechtbanken van de rechterlijke orde bevoegd zijn en niet de administratieve rechtscolleges of administratieve overheden.

3.3

Verder meent de tussenkomende partij dat de verwerende partij de aanvraag wel degelijk zorgvuldig heeft beoordeeld. Zij wijst op de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij. De feiten uit de strafrechtelijke sfeer waarnaar de verzoekende partij verwijst zijn niet relevant voor de beoordeling van het aangevraagde, zodat die niet in de beoordeling moesten worden betrokken.

3.4

Tot slot stelt de tussenkomende partij nog dat het feitelijk correct is dat de verwerende partij overweegt dat op het moment van de bestreden beslissing er nog geen enkele uitspraak is waarbij

een verbod wordt opgelegd. De verzoekende partij toont niet aan dat dit onjuist is en toont evenmin aan dat uit het arrest van het hof van beroep een contact- of woonverbod zou blijken.

Bovendien gaat het volgens de tussenkomende partij om een overtollig motief dat slechts terloops wordt vermeld in de bestreden beslissing en niet hernomen in de eindconclusie. De kritiek van de verzoekende partij op de tegenstrijdigheid van bepaalde motieven, is kritiek op een overtollig motief. De eventuele onregelmatigheid van dit overtollig motief is zonder invloed op het afdoende karakter van de motieven dat de woning voldoet aan alle verkavelingsvoorschriften, verenigbaar is met de goede ruimtelijke ordening en dat alleen het aangevraagde moet beoordeeld worden en niet de aanvrager.

4.1

De verzoekende partij antwoordt op de exceptie van de tussenkomende partij dat zij van rechtswege over een belang beschikt en zij dit niet verder dient te bewijzen.

4.2

De verzoekende partij stelt nog dat de VCRO expliciet bepaalt dat de vergunningverlenende overheid rekening kan houden met de sociale gevolgen die een vergunning met zich meebrengt. De sociale gevolgen moeten dus verplicht door de verwerende partij worden beoordeeld, wat in dit dossier niet, of minstens gebrekkig is gebeurd. De vergunningverlenende overheid dient niet de gevolgen van het aangevraagde alleen, maar de volledige impact van het verlenen van de vergunning te beoordelen.

Ten tijde van de beoordeling door de verwerende partij was de tussenkomende partij reeds veroordeeld voor stalking en werd hem zelfs een contactverbod opgelegd. In het vonnis van de correctionele rechtbank van 25 januari 2018 wordt als probatievoorwaarde het verbod opgelegd om zich binnen een straal van 650m van de woning van mevrouw Vynckier te begeven. Een vergunningverlenende overheid kan ervan uitgaan dat het doel van een particulier die een stedenbouwkundige aanvraag indient voor het bouwen van een woning, ook het wonen in die woning is. Bij het beoordelen van de goede ruimtelijke ordening dient de verwerende partij rekening te houden met het rustig woongenot van derden, te dezen mevrouw Vynckier die op slechts 350m van de bouwplaats woont.

4.3

Dat een vergunning grondgebonden is doet niets af aan het feit dat de verwerende partij haar zorgvuldigheidsplicht niet heeft nageleefd. Er werd geen, minstens onvoldoende, rekening gehouden met de aangeleverde bewijzen van stalking.

4.4

Wat betreft de door de verzoekende partij aangevoerde tegenstrijdigheid in de bestreden beslissing, betwist de verzoekende partij de stelling van de tussenkomende partij dat het om een overtollig motief gaat. Uit lezing van het vonnis in eerste aanleg en het arrest in hoger beroep blijkt dat de tussenkomende partij in hoger beroep is veroordeeld omwille van het feit dat hij zijn bijzondere voorwaarden, opgelegd in het vonnis in eerste aanleg namelijk een verregaand contactverbod, niet heeft nageleefd. Het feit dat de tussenkomende partij nadien een gevangenisstraf werd opgelegd houdt wel degelijk een contactverbod in. Het staat volgens de verzoekende partij dan ook onomstotelijk vast dat het arrest van het hof van beroep, hoewel niet *expressis verbis*, wel degelijk voorziet in een contactverbod ten aanzien van mevrouw Vynckier.

5.1

De tussenkomende partij voegt nog toe dat de verzoekende partij zich blijft beperken tot de stelling dat zij van rechtswege belanghebbende is. Dit heeft betrekking op haar belang bij het verzoek tot vernietiging en niet op haar belang bij een middel.

5.2

Ten gronde verwijst de tussenkomende partij nog naar rechtspraak van de Raad waaruit zij afleidt dat vergunningen niet verbonden zijn met de persoon die de vergunning heeft aangevraagd, maar wel grondgebonden zijn. De vergunningen zijn dus niet verbonden met de aanvrager, maar met het voorwerp van de aanvraag. De regelgeving betreffende de ruimtelijke ordening en stedenbouw strekt tot de bescherming van de goede ruimtelijke ordening en een gezond leefmilieu en mag niet van die finaliteit worden afgewend ter bescherming van belangen die daar volledig vreemd aan zijn.

De tussenkomende partij stelt tot slot nog dat het vonnis van de correctionele rechtbank te Ieper dateert van 25 januari 2018 en dus na het nemen van de bestreden beslissing. Dit vonnis is dan ook niet relevant voor de beoordeling van de wettigheid van de bestreden beslissing. Volledigheidshalve merkt zij nog op dat tegen het vonnis hoger beroep werd aangetekend en dat dit een schorsende werking heeft.

Beoordeling door de Raad

1.

Een verzoekende partij heeft in beginsel belang bij een middel indien de vernietiging van de bestreden beslissing op grond van dat middel voor haar een voordeel kan meebrengen, of indien de in het middel aangeklaagde onwettigheid haar heeft benadeeld.

Dit geldt niet enkel voor belanghebbende derden die beroep instellen bij de Raad, maar ook voor alle andere verzoekende partijen, inclusief de bij het dossier betrokken vergunningverlenende bestuursorganen.

Dat de verzoekende partij als bij het dossier betrokken vergunningverlenend bestuursorgaan van rechtswege belanghebbende is om beroep in te stellen bij de Raad houdt niet in dat zij van rechtswege belang heeft bij elk middel dat zij aanvoert. Het belang bij het middel moet immers onderscheiden worden van het belang om beroep te kunnen instellen tegen een vergunningsbeslissing bij de Raad. De verzoekende partij dient bijgevolg eveneens over een belang bij haar middel te beschikken.

De verzoekende partij klaagt in haar enig middel onder andere de beoordeling van de verenigbaarheid met de goede ruimtelijke ordening aan. De verzoekende partij heeft als vergunningverlenend bestuursorgaan in eerste aanleg de taak om de verenigbaarheid van een aanvraag met een goede ruimtelijke ordening te bewaken, waardoor ze als dusdanig eveneens een evident belang heeft bij de beoordeling van aspecten zoals veiligheid en sociale gevolgen als onderdeel van de beoordeling inzake de goede ruimtelijke ordening.

De exceptie wordt verworpen.

2.

Artikel 1.1.4 VCRO stelt als volgt:

“De ruimtelijke ordening is gericht op een duurzame ruimtelijke ontwikkeling waarbij de ruimte beheerd wordt ten behoeve van de huidige generatie, zonder dat de behoeften van de toekomstige generaties in het gedrang gebracht worden. Daarbij worden de ruimtelijke

behoeften van de verschillende maatschappelijke activiteiten gelijktijdig tegen elkaar afgewogen. Er wordt rekening gehouden met de ruimtelijke draagkracht, de gevolgen voor het leefmilieu en de culturele, economische, esthetische en sociale gevolgen. Op deze manier wordt gestreefd naar ruimtelijke kwaliteit.”

Artikel 4.3.1, § 2, eerste lid VCRO luidt onder meer als volgt:

“..."

§2. De overeenstemming met een goede ruimtelijke ordening wordt beoordeeld met inachtneming van volgende beginselen:

1° het aangevraagde wordt, voor zover noodzakelijk of relevant, beoordeeld aan de hand van aandachtspunten en criteria die betrekking hebben op de functionele inpasbaarheid, de mobiliteitsimpact, de schaal, het ruimtegebruik en de bouwdichtheid, visueel-vormelijke elementen, cultuurhistorische aspecten en het bodemreliëf, en op hinderaspecten, gezondheid, gebruiksgenot en veiligheid in het algemeen, in het bijzonder met inachtneming van de doelstellingen van artikel 1.1.4;

...”

Artikel 1.1.4 VCRO is een doelstellingartikel, gericht op een duurzame ruimtelijke ontwikkeling waarbij de ruimte beheerd wordt ten behoeve van de huidige generatie, zonder dat de behoeften van de toekomstige generaties in het gedrang gebracht worden en waarbij de ruimtelijke behoeften van de verschillende maatschappelijke activiteiten gelijktijdig tegen elkaar afgewogen worden.

Het behoort tot de taak en de bevoegdheid van het vergunningverlenende bestuursorgaan om overeenkomstig artikel 4.3.1, §2, eerste lid, 1° en 2° VCRO op concrete wijze te onderzoeken of een aanvraag beantwoordt aan de eisen van een goede ruimtelijke ordening, waarbij zij de noodzakelijke of relevante aspecten van de goede ruimtelijke ordening bij haar beoordeling dient te betrekken en dient rekening te houden met de ingediende bezwaren en adviezen.

De Raad kan zijn beoordeling van de eisen van de goede ruimtelijke ordening niet in de plaats stellen van die van de bevoegde overheid. In de uitoefening van het hem opgedragen wettigheidscontrole is hij enkel bevoegd om na te gaan of de administratieve overheid de haar ter zake toegekende appreciatiebevoegdheid naar behoren heeft uitgeoefend, met name of zij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij deze correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Om te voldoen aan de formele motiveringsplicht dient een vergunningverlenende overheid duidelijk de met de ruimtelijke ordening verband houdende redenen op te geven waarop zij haar beslissing steunt, derwijze dat het de belanghebbende mogelijk is met kennis van zaken tegen de beslissing op te komen. De opgegeven motieven moeten afdoende zijn.

Het beginsel van de materiële motiveringsplicht houdt in dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan, wat onder meer betekent dat die motieven moeten steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

Uit de bestreden beslissing moet duidelijk blijken op welke met de goede ruimtelijke ordening verband houdende overwegingen de verwerende partij zich heeft gesteund, zodat de Raad bij de uitoefening van zijn opgedragen legaliteitscontrole kan nagaan of het vergunningverlenend bestuursorgaan de toegekende appreciatiebevoegdheid naar behoren heeft uitgeoefend en met name of het is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het die correct heeft beoordeeld en op grond daarvan rechtmatig en dus niet kennelijk onredelijk tot de bestreden beslissing is kunnen komen.

3.

De bestreden beslissing beoordeelt de verenigbaarheid van het aangevraagde met de goede ruimtelijke ordening als volgt:

“ ...

Zoals reeds gesteld voldoet de aanvraag aan de voorschriften van de verkavelingsvergunning. De aanvraag voorziet de bouw van een bescheiden ééngezinswoning. De ruimtelijke kwaliteit van de woning is conform de hedendaagse normen. De nokhoogte is beperkt tot 7m48 zodat er onmogelijk sprake zal zijn van onaanvaardbare hinder.

... ”

Deze sociale gevolgen hebben echter betrekking op de constructie zelf en niet op de mensen die het bouwen of die er in zullen wonen of werken. De deputatie kan zich dan ook absoluut niet vinden in het standpunt van de provinciaal stedenbouwkundige ambtenaar. Dit wel volgen zou betekenen dat er bij elke aanvraag gescreend moet worden wie de aanvrager in feite is. Dit is nooit de bedoeling van de decreetgever geweest. Iedere instantie beoordeelt datgene waarvoor hij/zij bevoegd is, niet meer en niet minder. De deputatie is in het kader van de bouwberoepen, enkel bevoegd om na te gaan of de aanvraag in overeenstemming is met de voorschriften en de goede ruimtelijke ordening. Het beoordelen van de aanvrager behoort niet tot de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening. Dit blijkt ook uit artikel 4.3.1, §2, 1° VCRO, dit artikel spreekt immers uitdrukkelijk over het aangevraagde!

De aanvraag hier, het bouwen van een woning, heeft niets te maken met de mogelijke stalking van de bezwaarindiener. Eender wie kan een woning bouwen en eender wie kan deze woning nadien betrekken. Het is absoluut niet de taak van de deputatie om de aanvrager zelf te beoordelen. De vernoemde feiten zijn niet goed te praten maar zijn geen reden om een stedenbouwkundige vergunning te weigeren. De feiten hebben bovendien plaatsgevonden in een specifieke context zodat er niet met zekerheid kan gezegd worden dat de aanvrager voor problemen zal zorgen in de omgeving.

Indien er een uitspraak zou zijn van een rechter waarbij er een contactverbod of woonverbod wordt opgelegd aan de aanvrager, dan zou de deputatie hiermee rekening kunnen en moeten houden. De deputatie moet immers, net als elke burger, meewerken aan de uitvoering van rechterlijke beslissing. Op dit moment is er echter geen enkele uitspraak bekend waarbij dergelijk verbod wordt opgelegd. Bovendien gaat hier om een persoonlijk dispuut en heeft de ruimtelijke ordening geen betrekking op persoonlijke of burgerlijke rechten. De bezwaarindiener kan nog altijd andere middelen aanwenden om te vermijden dat de aanvrager dicht bij haar komt wonen. De woning op zich is echter voor niemand een probleem, het gaat om de persoon die er in komt wonen. Zoals gezegd, is dit geen aspect van de goede ruimtelijke ordening. Indien iemand anders de aanvraag indient, zou er geen enkel probleem zijn...

... ”

De verzoekende partij baseert de ingeroepen schending in de eerste plaats op het argument dat de verwerende partij een te beperkte toepassing geeft aan de aspecten veiligheid en sociale gevolgen, zoals vervat in de artikelen 1.1.4 en 4.3.1, §2 VCRO.

De Raad treedt het betoog van de verzoekende partij niet bij. “Het aangevraagde” in artikel 4.3.1, §1, 1° VCRO slaat op het aanvraagdossier bedoeld in artikel 4.7.13, tweede lid VCRO waarvan de samenstelling wordt bepaald in artikel 16 van het besluit van de Vlaamse regering van 28 mei 2004 betreffende de dossiersamenstelling van de aanvraag voor een stedenbouwkundige vergunning.

“Het aangevraagde” in de zin van artikel 4.3.1, §1 VCRO heeft dan ook betrekking op de betrokken handelingen waarvoor een aanvraag wordt ingediend en niet op de persoon die aanvrager is.

Mede gelet op het zakelijk karakter van een stedenbouwkundige vergunning, vervat in artikel 4.2.22 VCRO, kan bezwaarlijk worden voorgehouden dat veiligheid en sociale gevolgen dienen te worden onderzocht als aandachtspunten en criteria die van toepassing zouden zijn op de aanvrager van de vergunning in plaats van op de aangevraagde handelingen. Dergelijk onderzoek naar de aanvrager zou immers ook, zoals de tussenkomende partij aanvoert, buiten de bevoegdheid van de vergunningverlenende overheid treden en bepaalde subjectieve rechten in het onderzoek betrekken waarover de verwerende partij niet mag oordelen. Uit artikel 144 van de Grondwet volgt dat geschillen over burgerlijke rechten tot de bevoegdheid van de hoven en rechtbanken behoren en niet tot die van het vergunningverlenende overheid, noch van de Raad.

De verwerende partij heeft, gelet op de interpretatie van “het aangevraagde” dan ook geenszins kennelijk onzorgvuldig gehandeld of onvoldoende rekening gehouden met bestaande en concrete feiten die noodzakelijk en relevant zijn voor de beoordeling van de aanvraag.

4.

Uit wat er voorafgaat, blijkt dat de verzoekende partij niet aantoont of aannemelijk maakt dat de verwerende partij de verenigbaarheid van de aanvraag met de goede ruimtelijke ordening onjuist of kennelijk onzorgvuldig heeft beoordeeld.

De Raad oordeelt dat de overweging in de bestreden beslissing over de hypothese “*indien er een uitspraak zou zijn van een rechter waarbij er een contactverbod of woonverbod wordt opgelegd aan de aanvrager*” te kwalificeren is als een overtollig motief. Deze overweging is niet opgenomen in titel 5D ‘Conclusie’ in de bestreden beslissing waar de verwerende partij de determinerende motieven herhaalt. De kritiek van de verzoekende partij op deze overweging is kritiek op een overtollige overweging die niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden.

Het middel wordt verworpen.

BESLISSING VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het verzoek tot tussenkomst van de heer Marc DEPUYDT is ontvankelijk.
2. De Raad verwerpt de vordering tot vernietiging.
3. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, ten laste van de verzoekende partij.
4. De Raad legt de kosten van de tussenkomst, bepaald op 100 euro, ten laste van de tussenkomende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel in openbare zitting van 9 oktober 2018 door de zesde kamer.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de zesde kamer,

Elien GELDERS

Karin DE ROO